

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2011)

Prelaat räägib oma kirjas
Aabrahamist, kõigi usklike isast.
Tema juures torkab silma
eriline truudus, sõprus
Jumalaga ja hoolitsus teiste
inimeste eest.

13.09.2011

Armsaimad: hoidku Jeesus minu
tütreid ja poegi!

Praegu, neid ridu kirjutades on mul
ikka silme ees Benediktus XVI. ja see
tohtu hulk

noori, kes Peetruse järglase kutsel
Maailma Noortepäevadele tulid. Seda
sündmust olime me palju palves ette
valmistanud, veendumusega, et
paljud neist saavad kuulda ühel või
teisel kujul Jumala häält, mis kutsub
igauhte endale järgnema. Nüüd, kui
need päevad on lõppenud, palvetame
me ikka edasi, et neil noortel, kes
Püha Isa sõnu kuulsid ja nende üle
mõtisklesid, kasvaksid sellest otsused
ja nende intensiivne ja apostoolne
elu võiks küpseda.

Selles kuus kutsun ma teid vaatlema
mõningaid aspekte, mida puudutas
Paavst, rääkides sellest Patriarhist –
usklike isast, nagu ütleb liturgia –[1] ,
kes vankumatu truudusega Jumala
tahtmist järgis.

On eriti silmapaistev, kui suure
tähelepanuga Aabraham oma maisel
teekonnal Jumala sõna kuulda võttis.
Sellest ajast peale, kui ta oma
kodumaa ja oma lähedased jättis

ning volest ebajumalateenimisest loobus selleks, et elavat Jumalat teenida, paistab silma tema erakordne ja sügav ühendus Jumalaga. Ka meil peaks olema palav soov, Pühakirja lugedes Jumala häält kuulda Rooma Paavst väljendas ennast mõned kuud tagasi järgmiselt: ”Ma soovitaksin teil paremini Piiblit tundma õppida – loodan, et teil kõigil on see kodus olemas – seda lugeda ja selle üle mõtiskleda, neid suurepäraseid lugusid Jumala inimeste suhetest tundma õppida, Jumala, kes suhtleb meiega ja kõigi nende inimestega, kes palvetavad.”[2]

Samu näpunäiteid on andnud ka meie Asutaja: lugeda iga päev mõni lõik Uuest Testamendist, ning seda vaadeldes ja selle üle mediteerides laseme me oma hinge Püha Vaimu valguse. ”Lugege Pühakirja, mõtisklege Issanda elu stseenide ja Tema õpetuse üle. Pidage silmas neid

nõuandeid ja näpunäiteid, mida ta jagas inimestele, kellest pidid saama tema Apostlid, keda ta igasse maailma äärde laiali saatis.”[3] Nagu te väga hästi teate, kirjutas ta oma taskuraamatusse üles selliseid Pühakirja kirjakohti, mida ta eriti sageli vaatles. Oma isiklikud kogemused pani ta kirja raamatus *Surco* (Vagu): ”Ma soovitasin sul iga päev mõned minutid Uut Testamenti lugeda ja ennast nende stseenide tegelasena ette kujutada. Nii muutub Evangeelium sinu ”ihuks ja vereks”, mida sa teostad ja nii aitad ka teistel seda ellu viia.”[4]

Aga pöördugem nüüd tagasi Aabrahami loo juurde. Usk aitab tal Jumalasõna tähelepanelikult vastu võtta ja seda tegudeks teha. Nii muutuvad tema suhted Jumalaga üha usaldusväärsemaks, kuni Pühakiri teda oma Sõnas austab ja teda Jumala sõbraks [5] nimetab. Ka Kristus annab oma Apostlitele

sellesama aunimetuse: "Teid olen ma nimetanud sõpradeks, sest teile olen ma andnud teada kõik, mida ma olen kuulnud oma Isalt."[6] Ja seda ei korda ta meile igaühele mitte ainult üks kord, vaid palju kordi päeva jooksul.

Sõber puistab sõbrale oma südant, ta räägib talle oma muredest, kavatsustest ja rõõmudest ning palvehetkedel kasvab üha enam ja enam meie lähedus Jumalaga. Aabrahami lugu on üks näide sellest. Me näeme, kuidas Jumal oma sõbrale teada annab, et Soodoma ja Gomorra rahvast nende pattude pärast karistatakse. "Kas peaksin varjama Aabrahami eest, mida tahan teha? Aabraham saab ometi suureks ja vägevaks rahvaks ja tema kaudu õnnistatakse kõiki maailma rahvaid."[7] Püha Isa kommenteerib siinjuures: Aabraham täidab siin oma eestpalvega plaani (...) Tema kaudu tahab Jumal inimesi usu,

jumalakartuse ja õigluse juurde tagasi juhatada. Ja nüüd avab see Jumala sõber ennast maailma reaalsusele ja vajadustele; ta palvetab nende eest, kes olid karistuse ära teeninud ja palub, et nad pääseda võiksid.[8]

See Pühakirja lõik on väga liigutav ja samal ajal julgustav: Üks mees, kes on Jumala sõber ning usaldab teda täielikult, pöördub lootusrikka palvega omamoodi tema vastu ja palub, et patused pöörduksid. "Kas tahad tõesti hävitada õige koos õelaga? Vahest on linnas viiskümmend õiget? Kas tahad siis need hävitada ega taha paigale andeks anda nende viiekümne õige pärast, kes seal on? Jäägu sinust kaugele see tegu, et tapad õige koos õelaga, et õigel käib käsi nagu õelalgi! Jäägu see sinu poolt tegemata!"[9]

Issand on Aabrahami palvetega päri. Ometi kardab mees, et linnas ei leidu viitekümme õiget ja nii ümardab ta seda arvu vestluses niikaua, kuni ta ainult kümnest räägib: "Ärgu süttigu põlema Issanda viha, et ma veel üksainus kord räägin! Vahest leidub seal kümme? Ja tema vastas: "Ma ei hävita kümne pärast."[10] Ja lõpuks, nagu me teame – see on nii valus, et paneb südame seisma -, hävitatakse Soodom ja Gomorra, sest nendes linnades ei leidunud isegi seda väikest hulka õigeid, mis oleks neid karistusest päästnud.

Kui tähtis on üksteise eest palvetada! Siin avaldub Jumala halastuse suurus, mis ulatub kaugele üle ajaloo ja ajastute piiride. Paavst selgitab, et Aabraham ei palu üksnes kehtivat õiglust, vaid, et õiglasid arvesse võttes ka kurjad süüst vabaneda võiksid ja et Jumal neile andestaks.[11] Nii, nagu ka teistel ajaloo momentidel, on Jumal ka nüüd valmis nende

südamed enda poole pöörama, sest ta võtab oma sõbra palveid kuulda. Kuid igaüks peaks veel rohkem palvetama, et inimesed jälle Jumala sõpradeks saaksid ja et ka meie ise temast ei eemalduks. Nagu ütles meie Isa, on probleem selles, et ainult vähesed palvetavad ja need, kes palvetavad, teevad seda liiga vähe.

Alati on vaja Kiriku vajaduste, üksikute inimeste ja kogu maailma eest intensiivselt palvetada. Tehkem seda usu, alandlikkuse ja truudusega. Mõelgem, mida lubas Jumal Taavetile, Aabrahami järeltulijale: *Fui tecum in omnibus, ubicumque ambulasti* [12] ja ma olen sinuga olnud kõikjal, kus sa oled käinud. Need sõnad liigutasid meie Isa väga, sest ta nägi neis kindlustunnet, et Jumal on alati koos oma lastega.

Taavetile suunatud prohvetlik ettekuulutus jätkub järgmiste

sõnadega: Kui su päevad täis saavad ja sa puhkad koos oma vanematega, siis ma lasen pärast sind tõusta sinu järglase, kes tuleb välja sinu niudeist, ja ma kinnitan tema kuningriigi (...)

Ja su sugu ning su kuningriik püsivad su ees igavesti, su aujärg on kinnitatud igaveseks.[13] See lubadus sai teoks Jeesuses Kristuses ja püsib Kirikus ikka elavana. Kunagi – sellest hetkest on nüüd juba kaheksakümmend aastat -, võttis püha Josemaria seda ka Opus Dei, kui selle Müstilise Ihu elava osa juures arvesse. Ta palvetas pingeliselt Tabernaakli ees, nagu oleks Jumal ise need sõnad talle huulile pannud. Meie asutaja pani need kirja oma märkmetesse. Need pühakirja sõnad kõlavad järgmiselt: *Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum*. Pärast mõtlesin ma järele, mida olin kirjutanud ja kordasin neid sõnu aeglaselt. Eile pärastlõunal, kui ma neid sõnu uuesti vaatlesin (...)

sain aru, mida Kristus meile
lohutuseks öelda tahtis: et ”Jumala
Töö saab kõikjal tema juures olema
ja see jääb alati Kristuse Kunungriiki
tugevdama”[14]

Sina ja mina, mõelgem rohkem selle
peale, et me peame Jumala lähedal
olema ja tema kutsele reageerima.
Kuigi oleme kõik tähtsusetud
olendid, tahab Jumal, meie Isa ometi
kõigi Kiriku usklikega arvestada, et
inimestele oma halastust kinkida. Ta
tahaks kõik inimesed nende
pattudest ja pahede juurtest
vabastada, kuid ta annab oma
loodutele vabaduse. Nii, nagu nende
linnade langemise ajal, mille eest
Aabraham välja astus, on vaja ka
inimeste poolt seda minimaalset
vastuväidet..”Selleks, et muuta halb
heaks, vihkamine armastuseks,
kättemaks andestuseks. Seepärast
peab olema linnas õigeid ja
Aabraham kordab ikka ja jälle:
”Vahest leidub seal...”[15] Paavst

kriipsutab alla, et ”seal”, haige
tegelikkuse keskel peab leiduma üks
hea ivake, mis terveks ravib ja uuesti
elu kinkida võib. See sõna on ka
meile mõeldud: et ka meie linnades
see hea alge leiduks; et me teeksime
kõik selleks, et mitte ainult kümme
õiget ei oleks need, kes meie linnadel
elada ja ellu jääda lasevad ja sellest
sisemisest kurbusest, vabastavad,
mille põhjuseks on eemalolek
Jumalast.[16]

Kas me oleme teadlikud, et
usaldusväärsel vestlusel Jumalaga on
tähtis koht jumalikus
lunastusplaanis? Jumal arvestab
meie isiklike pingutustega, sinu ja
minu palvetega, selleks, et hingedele
külluslikult armu kinkida. Ärgem
laskem ennast kurjuse näilisest
ülemvõimust heidutada! Prohvet
Jeremias sai Jumalalt ülesande,
otsida Jeruusalemmast üks ainuke
õige, et oleks võimalik see linn
päästa.”Käige läbi Jeruusalemma

tänavad, vaadake ometi ja pange tähele, ja otsige ta turgudelt, kas leiab kedagi, kes teeb õigust, kes nõuab tõde – siis ma annan linnale andeks“.[17] Sellest ajast, kui Sõna sai Lihaks, on olukord radikaalselt muutunud. Õigete puudumine ei ole enam Jumala halastusplaanile ja mõju levikule takistuseks, sest see Õige on olemas: See on Jeesus, kes on patu ja surma ära võitnud. Ta on Taevas ikka inimesena ja elab seal igavesti, et meie eest kosta.[18] Sellepärast ei saa maailmas kunagi puuduma need inimesed, kes oma palved Taeva poole tõstavad ja väga tihedalt temaga ühenduses on. Niisiis, kinnitab Püha Isa, leiavad kõigi inimeste palved vastuse; niisiis, võetakse kõik meie palved kuulda. [19]

Olen nii sageli seda meie Isa kutset kuulnud: Usku, mu lapsed, rohkem usku! Sest kõik asjad leiavad lahenduse, kui me palvetame, kui me

oma palved nendega ühendame, kes Kristuse Missaohvris – millel on lõputu eestkostev toime – Isa poole ülendavad. Juba ammustest aegadest on kristlased eriti rasketel aegadel nii teinud. Lugegem ühte lehekülge Apostlite Tegudest, mis jutustab Peetruse vangistusest Jeruusalemmas.[20] Püha Josemaria võttis selle oma mõtiskluste teemaks 1937. aastal, sel ajal, kui Hispaanias usklikke taga kiusati. Tema sõnad, mis tookord olid suunatud noormeestele, kes koos temaga peidupaigas viibisid, on väga aktuaalsed, sest need ulatuvad üle ajastute piiride ja põhinevad sellele, mis on püsiv.

Meie Isa vaatles seda stseeni ja küsis endamisi: mis võisid küll esimesed kristlased teha, et oma Paavsti kaitsta? Enamik neist olid inimesed, kellel ei olnud mingit mõjusfääri; ja need, kellel see oli, ei võinud seda kasutada. Ometi ei jäta püha Luukas

kasutamata võimalust, et meile edasi anda, kuidas käitusid need meie esimesed vennad, kes ütlesid: *oratio autem fiebat sine intermissione* (Ap. 12, 5) Nad palvetasid lakkamatult Jumala poole tema pärast. Kogu Kirik hüüdis seistes ja avatud käsivartega – see oli tolajal tavaline palveasend – oma Jumala poole. Ja mis oli nende palvete tulemus? Öösel ilmub Peetruse vangikongi ingel, kes ta üles äratab ja ütleb: *surge velociter* (Ap. 12, 7), Tõuse kiiresti! pane vöö vööle ja seo oma jalatsid jalga. Tema ahelad langesid maha, vangla väravad avanesid ja Apostlite vürst läks oma teed.[21]

Ma sooviksin väga, et see meie Asutaja kommentaar annaks meile jõudu täie usaldusega Kiriku, Paavsti ja kõigi inimeste eest palvetada. Rääkigem Tabernaakli eest palvehetke ajal Jumalale oma sõpradest, sugulastest ja tuttavatest ja palugem kõike seda, mida nad

vajavad. Seostagem oma apostellikud plaanid Jeesusega, sest siis kannavad nad vilja, alustades täiesti tavalistest, näiliselt väikestest algatustest – kuigi ükski asi ei ole kunagi väike, kui me tegutseme kellegi inimese hinge heaks – ja lõpetades suurejooneliste projektidega, mis on suunatud sellele, et kogu maailmas kristlik mõtlemisviis taastada. Tehkem nii, nagu soovitab püha Josemaria: Rääkigem kõigepealt Jumalale inimestest ja alles siis inimestele Jumalast. Kas sa palvetad iga päev inimeste eest, keda sa kohtad? Kas sa püüad uusi sõprussidemeid luua ja rohkem olla koos nendega, kes juba on sinu sõbrad? Palvetagem eriti Paavsti Saksamaa reisi eest 22.-25. septembril.

Ma pöördun veelkord selle kirja alguseridade juurde tagasi, et uuesti rõhutada, kui intensiivselt peaksime Jumalat kõigi selle kuu maailmaürituste viljade eest paluma.

Palugem eelkõige selle eest, et apostelliku töö tulemusena paljud noored mehed ja naised pärast Madridi sündmusi kõigis maailma äärtes Kristusele lähedalt järgneksid. Usaldagem need soovid Jumalaemale ja kasutagem selles mõttes ära need rohkearvulised mariaanlikud tähtpäevad septembrikuus. Ärgem unustagem ka Missa ajal ja ka sel tähtpäeval Jeesuse Risti all seista. Nii saavad teoks meie apostolaadi ja pühaduse soovid.

Pöördugem eestkoste palvetega ka meie armastatud Don Alvaro poole, kes Ristipuu oma õlgadele võttis ja truult lõppeesmärgini kandis. Te ei oska ette kujutada, kui paljud tuntud isiksused ja tavalised inimesed minuga sellest rääkisid, mida meie Isa juba teada andis: Kui mind enam siin ei ole, ei toimu Opus Deis maavärinat. Ja Tänu Jumalale oli see tõesti nii, tänu esimese järglase täielikule koostööle, mida ta tegi

temale omase kõigutamatu
sisemiserahuga.

Selleks, et Aafrikasse reisida, pidin
ma läbi Prantsusmaa sõitma, sest
sealtkaudu on võimalik otselennuga
Elevandikuurannikule ja Kongosse
sõita. Ma viibisin Pariisis paar
nädalat ja loomulikult võite te endale
ette kujutada, et külastasin seal
Imelise Medali Jumalaema, et tema
ees meie armast Isa ja Don Alvarot
meenutades palvetada. Ja ka siin
olite te kõik – nagu alati tänu
Jumalale – koos minuga. Ja samuti,
nagu alati, tundsin ma ennast nagu
”kodus”. Ma veetsin mõned nädalad
ka Couvrelles´is, olles sealse
rekolleksiooni majas nagu püha
Josemaria ja tema esimese järglase
jälgedes. Ma palusin, et Jumal Opus
Dei tööd nii selles kui ka teistes
regioonides ikka õnnistaks, sest me
peame paljunema 500-ks. Mul oli
väga hea meel kohtuda teie õdede ja
vendadega Prantsusmaal, kellele ma

südame peale panin, et vajame
kõikjal palju uusi töökäsi.

Juba üsna varsti alustame me tööd
Sri Lankas. Kas teie – igaüks teist – ei
tahaks siis seal, kus te parasjagu
olete, sellest kogu maailma rõõmu ja
rahu külvamisest osa võtta?

Kogu armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+Javier

Pamplonas, 1. septembril 2011

[1] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011. *Rm* 4, 11-12,
16-17

[2] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011.

[3] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*,
Nr.172

[4] Püha Josemaria, *Vagu*, Nr.672

[5] 2 *Kr* 20, 7; *Js* 41, 8; *Deut* 3, 35

[6] *Jh* 15, 15

[7] 1. *Ms* 18, 17-18

[8] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011.

[9] 1. *Ms* 18, 23-25

[10] *Sama* 32

[11] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011.

[12] 2 *Sm* 7,9

[13] *Sama*, 12-16

[14] Püha Josemaria, Isiklikud
märkmed Nr. 273 (8.9.1931). A.
Vázquez de Prada, Opus Dei Asutaja,
1. köide, S. 366

[15] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011.

[16] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011.

[17] *Jr*, 5, 1

[18] *Hb* 7, 25

[19] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 18.5.2011.

[20] *Ap* 12, 1-19

[21] Püha Josemaria, Ühe vaatluse
märkmed, 24.6.1937

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-september-2011/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-september-2011/) (09.08.2025)